

IGUALADA, 24 DE MARÇ DE 1934

Els anticatalanistes del 14 d'abril

Ben sovint, damunt les planes dels periòdics de dreta, hom hi esmenta i comenta el *catalanisme del 14 d'abril*, sempre amb un to agre i mortificant per als que s'incorporaren al moviment espiritual de Catalunya en les jornades precursoras del 14 d'abril d'ara fa tres anys.

I bé: potser val la pena que en parlem una miqueta d'això.

Hem comentat —i disculpat— més d'una vegada, l'apartament del catalanisme d'un important sector de la vida ciutadana. Del nostre moviment racial se n'havia fet políticament la base d'un partit de dreta que, poc a poc, esdevingué més de dreta que racial. Això portà la gent al confusionisme i per això hem dit mantes vegades que els inductors i dirigents d'aquella política, feren un mal evident a la causa de Catalunya. Sort, però, que altres homes s'empegueren la tasca, veritablement catalanista, de treballar Catalunya endins i començaren a fer sentir les inquietuds terrals allà on eren mirades recelosament.

Aquesta tasca gairebé obscura, foc pur, però, del catalanisme efectiu, fou abandonada políticament pel gran Francesc Macià, el qual, amb el seu exemple i amb la seva veu somniadora, entusiasma el poble i li encomanà la seva fe de patriota.

Aleshores s'incorporaren al nostre moviment de renaixença, molts homes que n'havien estat més o menys allunyats. I bé: quin tort han comès aquests homes posant-se al servei del catalanisme? El catalanisme no és un sentiment vedat a ningú i benaurats aquells que el copsin una hora o altra.

Per a nosaltres, doncs, el nom de *nou-vingut* al catalanisme, no serà mai depriment i menys encara denigrant, com prefieren els senyors de la dreta, ans tot el contrari. Es més: en l'hora present no hi ha d'haver *nous* ni *vells*, sinó senzillament: catalanistes.

Ara, com abans, hi ha diversos matisos polítics que separen els catalans, però ara —i abans no— tots els partits tenen un amor comú i una tasca comuna: Catalunya.

Aquesta realitat era la que somniaven i preparaven els catalanistes de debò, perquè sense ella no s'hauria pogut arribar a l'autonomia efectiva que cada dia, pas a pas, esdevé més tangible, encara que sigui a desgrat de les dretes ofuscades per la seva rebequeria.

I aquesta rebequeria, portada a l'extrem de malparlar i laborar constantment contra totes les coses nostres, comença d'inquietar-nos, perquè pot entorbolir el cel lluminós de la realitat catalaníssima que suara remarcàvem.

Sembla talment que, en l'amor a Catalunya, no hi vulguin ésser tots, i justament els que malden per a sortir-ne, són aquells que prefieren tenir-ne la patent.

Al costat del naixement —una mica xiroi i poc precís en alguns casos, però, per nosaltres, venturós— dels *catalanistes del 14 d'abril*, observem amb estupefacció i fàstic, el ferment d'un *anticatalanisme del 14 d'abril* que furga per a arrelar a l'entranya viva de la terra i s'alia amb els seus enemics seculars.

Entre l'un i altre, nosaltres ja hem triat. Per als catalanistes de debò, no hi ha pas dubte:

Catalanistes del 14 d'abril: Catalunya us diu, benvinguts!

Anticatalanistes del 14 d'abril: ja ens veurem les cares!

Carta de Barcelona

Paràbola del viatjant

Temps era temps que un viatjant anava pel món oferint tota mena d'articles estrafolaris. Tota la varietat de gèneres extravagants que bon nombre de comissionistes rebutjaven com a enemics de llur triomf i de llur utilitat, eren amorosament encabits en la maleta coratjosa del nostre viatjant.

I el remalaït se'n sortia, venia de tot i força. No era cap secret per ningú: es tractava d'un xicot viu com una oreneta; eixerit com un organitzador de campionats mundials de ball; xerraire com un rat penat a la brasa; xistós com un Pérez Zuñiga empeltat de Jardiel Poncela; expeditiu com un llop voltat de neu.

Però, diuen, i deu ésser veritat, que no existeix la perfecció i el nostre viatjant, llest i entremaliat, va tenir una falla. Heus ací que el seu caràcter roda món el féu caure en una població on hi havia una noia molt festejada, plena de tantes perfeccions que quan us ho conten, no podeu, quasibé, arribar-ho a creure. Les heroïnes de Cervantes, poso per cas de comble de qualitats, no servien totes plegades per a posar-li les espadenyes, o les sabates, detall que no recordo ben bé.

En un altre ordre de consideracions i parlant un llenguatge, diríem, cinematogràfic, era aquesta noia una mena de «vamp» remenadora i engrescadora. Una cosa així com la Lady Lou dels lligaires, però, encara, de més categoria i, sobretot, més esquerra.

Mireu si n'era d'atabaladora, que en aquell poble hi havia un pont alt, molt alt i els desenganyats, a dotzenes, cercaven esclafats sota el pont l'oblit de llur desencís i de llur pena. Tantes i tantes dotzenes d'homes anaven a matar-se al pont, que l'Ajuntament del poble es va veure obligat a fer-lo guardar i vigilar-lo per un home madur i assenyat, que malmatés tot intent de suïcidar i dirigís paraules de consol als pobres desenganyats de l'amor d'aquella dona encisadora, convencent-los de la niciesa de llurs propòsits i fent-los uns homes nous. I conteu que aquella mesura de l'Ajuntament, per haver trobat un home exprés per aquella tasca, va donar bons resultats fins que...

El nostre viatjant, trempat i xerraire, va parar al poble de la dama dels ulls destructors. I com un tendre mosquit, es va cremar les ales. Sembla que posseint ell totes les arts de la convicció, no en tenia per un pa i beure de la dona dels seus amors. Això sembla, però no va ésser així. Ell prega que prega: ella refusa que refusarà. Ell tendre i més tendre: ella eixuta, que eixuta. En fi, no hi havia res a fer i va fracassar com un innocent anyell que desafies les ires de Júpiter.

I, segueixen contant, que, desesperat, no se li va ocórrer més idea que la de tirar-se daltabaix del pont que havia vist a l'entrada del poble.

Tal dit, tal fet, allà s'encamina i quan ja tenia un peu damunt la barana, arriba a temps el vigilant del pont per agafar-lo i intentar dissuadir-lo.

He dit intentar, perquè llavors va passar un cas molt curiós. El suïcida en potència i el malmetedor de suïcides varen parlar una bona estona. No és que jo els escoltés ni qui ho conta ho sapiga del cert, però hom pot ben creure que tots dos van desplegar les seves més grans dots persuasives. I el bo de la cosa és que devia guanyar el viatjant en tanta de manera curull de l'art de la convicció, que al cap de poc, se'ls vegé tots dos, vigilant i enamorat, dempeus damunt la barana del pont, abraçats i plorant consirosos, llançant-se de voluntat al fons de les aigües cercant l'oblit i la mort.

I ací acaba el conte, però jo després pensant, pensant, he caigut en què han mort dos protagonistes del fet, però la dama plena de totes perfeccions ha restat viva, ben viva a punt de donar la mà a algun home menys xerraire i que porti a la maleta unes camises ben netes i unes intencions honestament encarrilades.

I com que totes les coses, d'aquest món tenen el seu suc i el seu bruc, penso quina en fóra que algú posés noms a aquest passatemp que m'han contat i no s'escaigués que el viatjant tingués un nom així com Robles, que el vigilant s'anomenés Alexandre i que la dama enlluernadora, seguint la moda del temps, es digués República.

JOAN CAMPS

La F. A. I. ha declarat altra vegada, sense previ avís a Barcelona, la vaga del Ram de l'Aigua. La F. A. I., quant a tàctica de lluita i fanatisme, és igual als capellans de la Lliga. Les seves preteses reivindicacions no són altra cosa que el pretext de pertorbar per pertorbar. I això, francament, és estúpid.